

GLITTER

Morgonsolen gav ljus och glitter över älven och den glesa skogen framför älven. Denna morgon var människor upphängda i linor i träden på våran gård. Det var barns kroppar som hängde i träden, de bar vuxnas huvuden och vuxnas drag. Deras ansikten var stora och mogna som frukter, medan kropparna var mindre och tillbakabildade. Jag lade märke till denna skillnad mellan kropp och huvud.

Linorna var fästa under armarna och deras axlar var uppskjutna mot de runda kinderna. De hängde som i selar och vissa av dem log mot mig, trötta leenden, som om de nyligen bärgats ur havet eller från en olycksplats. Några kände jag igen, andra inte alls. Men de fanns där framför mig, församlade och verkliga som en bekantskapskrets. Bakom dem göt solen sitt ljus över älvens vatten, och nu log de allesammans mot mig och jag kände mig inte längre nervös.

Jag gick omkring under de stora björkarna och tog på deras torra kroppar, deras rodnade kinder, fötterna som spjut riktade mot jorden. Jag visslade på en känd melodi, jag härmade vinden och satte allt jag såg i rörelse. Barnens torra händer vickade i vinden. Deras föräldrars tunga huvuden gungade och log. Det var kropp och huvud och rymden däremellan, ett gap av sol som gav och gav.

SKALLGÅNG

det sägs att du vänt dig inåt landet för att slippa se din egen spegelbild och att du stundtals gör dig själv illa går in via näsan och gräver ut en egen mytologi

det sägs att du saknar simultanförmåga som om enskildheterna vore alltför många att du inte kan ta det där steget tillbaka för att på så sätt ta in hela bilden när det talas frenetiskt om tystnaden ligger du redan i hagen och tiger solen genomlyser kons juver

det sägs att du dragit dig undan trätt ett grovt halsband av torkade gäddskallar och rasslar omkring där ute framåthukad över myrarna din gestalt har skymtats från skogsmaskiner när du kluvit flyttblock med eldens kraft och undkommit med korta snabba steg

det sägs att du förläst dig i en universitetsstad små avflådda bitar av din hud har påträffats uppspända inuti förfallna lador det sägs att ditt handlingsmönster saknar all logik man vet att du mestadels lever på fisk och bär men omtalar dig som det värsta sedan vargen

man vet att du trivdes med böcker du ljudade dig fram genom biblioteken och stack in främmande föremål mellan boksidorna i vissa utvalda passager: döda insekter tomhylsor fiskrens

det sägs att du arbetar om nätterna stjal tvätt från de yttre gårdarna och spänner upp ljusa lakan mellan träden som du vittjar på feta nattfjärilar du fick med dig en hemslöjdad kniv med vilken du täljer bubblor i sjövatten tunna och löftesrika natt efter natt

det sägs att du dragit dig undan för att fläta en vinterdräkt av björknäver invänta den första snön och gå till vila i björnhonors lämnade rum man har hittat lösa blad ur din dagbok lyckats uttyda tecknen för *man vapen hund* en skallgångskedja skingrad för vinden

de är på väg de bär sina barn drar kärror med redskap, räfsor, spadar hammare, mejslar barn bär sina syskon och tygbylten med elsopor kretskort blänker, koppartråd någon sacker efter och stötts upp någon faller över hans axel månen ryter som ett vakuum koppartråd blänker

nu ringer det i tyget det ringer i soporna det liknar en kö och ingen svarar dessa människor vad vill de mig vad är det jag inte förstär dagen gryr som ett vakuum nu säcker de ihop en efter en de som inte lyfts upp blir uppätna av hundar

när jag slår på strömbrytaren stannar all rörelse sylten blir sylt och burkarna blir burkar stora små, med lock, byglar

när jag släcker lyset blir sylten svart inte ett blänk i glasen inte ett rop på hjälp kärror, kläder, ägodelar lämnas man bär sin egen vikt man bär varandras havre

havregrynsgröt havre havregrynsgröt det är hit de är på väg så jag tänder lyset igen jag tänder och släcker och tänder och släcker

längre fram gror sättpotatisen i svarta lådor de uppvända trådarna bygger en lykta potatisen tänker försöker prata potatisen vill säga otroligt omöjligt allt är organiskt allt är konstgjort alla varor och material och mänskliga tankar intelligenta och idiotiska det rinner över ytorna, ingenting är bara inuti det är hit de är på väg jag måste gömma mig när jag kommer uppför trappan

äntligen dagsljus burken i min hand har svalnat pappa står kvar med yxan höjd himlen i yxan trumpeterna inte längre trumpeter ved, moln och änglars röster nu så ljusa att de inte hörs jag minns talgoxen

längre fram gror sättpotatisen i svarta lådor de uppvända trådarna bygger en lykta potatisen tänker försöker prata potatisen vill säga otroligt omöjligt allt är organiskt allt är konstgjort alla varor och material och mänskliga tankar intelligenta och idiotiska det rinner över ytorna, ingenting är bara inuti det är hit de är på väg jag måste gömma mig när jag kommer uppför trappan

äntligen dagsljus burken i min hand har svalnat pappa står kvar med yxan höjd himlen i yxan trumpeterna inte längre trumpeter ved, moln och änglars röster nu så ljusa att de inte hörs jag minns talgoxen

längre fram gror sättpotatisen i svarta lådor de uppvända trådarna bygger en lykta potatisen tänker försöker prata potatisen vill säga otroligt omöjligt allt är organiskt allt är konstgjort alla varor och material och mänskliga tankar intelligenta och idiotiska det rinner över ytorna, ingenting är bara inuti det är hit de är på väg jag måste gömma mig när jag kommer uppför trappan

äntligen dagsljus burken i min hand har svalnat pappa står kvar med yxan höjd himlen i yxan trumpeterna inte längre trumpeter ved, moln och änglars röster nu så ljusa att de inte hörs jag minns talgoxen

längre fram gror sättpotatisen i svarta lådor de uppvända trådarna bygger en lykta potatisen tänker försöker prata potatisen vill säga otroligt omöjligt allt är organiskt allt är konstgjort alla varor och material och mänskliga tankar intelligenta och idiotiska det rinner över ytorna, ingenting är bara inuti det är hit de är på väg jag måste gömma mig när jag kommer uppför trappan

äntligen dagsljus burken i min hand har svalnat pappa står kvar med yxan höjd himlen i yxan trumpeterna inte längre trumpeter ved, moln och änglars röster nu så ljusa att de inte hörs jag minns talgoxen

längre fram gror sättpotatisen i svarta lådor de uppvända trådarna bygger en lykta potatisen tänker försöker prata potatisen vill säga otroligt omöjligt allt är organiskt allt är konstgjort alla varor och material och mänskliga tankar intelligenta och idiotiska det rinner över ytorna, ingenting är bara inuti det är hit de är på väg jag måste gömma mig när jag kommer uppför trappan

äntligen dagsljus burken i min hand har svalnat pappa står kvar med yxan höjd himlen i yxan trumpeterna inte längre trumpeter ved, moln och änglars röster nu så ljusa att de inte hörs jag minns talgoxen

längre fram gror sättpotatisen i svarta lådor de uppvända trådarna bygger en lykta potatisen tänker försöker prata potatisen vill säga otroligt omöjligt allt är organiskt allt är konstgjort alla varor och material och mänskliga tankar intelligenta och idiotiska det rinner över ytorna, ingenting är bara inuti det är hit de är på väg jag måste gömma mig när jag kommer uppför trappan

äntligen dagsljus burken i min hand har svalnat pappa står kvar med yxan höjd himlen i yxan trumpeterna inte längre trumpeter ved, moln och änglars röster nu så ljusa att de inte hörs jag minns talgoxen

längre fram gror sättpotatisen i svarta lådor de uppvända trådarna bygger en lykta potatisen tänker försöker prata potatisen vill säga otroligt omöjligt allt är organiskt allt är konstgjort alla varor och material och mänskliga tankar intelligenta och idiotiska det rinner över ytorna, ingenting är bara inuti det är hit de är på väg jag måste gömma mig när jag kommer uppför trappan

äntligen dagsljus burken i min hand har svalnat pappa står kvar med yxan höjd himlen i yxan trumpeterna inte längre trumpeter ved, moln och änglars röster nu så ljusa att de inte hörs jag minns talgoxen

längre fram gror sättpotatisen i svarta lådor de uppvända trådarna bygger en lykta potatisen tänker försöker prata potatisen vill säga otroligt omöjligt allt är organiskt allt är konstgjort alla varor och material och mänskliga tankar intelligenta och idiotiska det rinner över ytorna, ingenting är bara inuti det är hit de är på väg jag måste gömma mig när jag kommer uppför trappan

äntligen dagsljus burken i min hand har svalnat pappa står kvar med yxan höjd himlen i yxan trumpeterna inte längre trumpeter ved, moln och änglars röster nu så ljusa att de inte hörs jag minns talgoxen

längre fram gror sättpotatisen i svarta lådor de uppvända trådarna bygger en lykta potatisen tänker försöker prata potatisen vill säga otroligt omöjligt allt är organiskt allt är konstgjort alla varor och material och mänskliga tankar intelligenta och idiotiska det rinner över ytorna, ingenting är bara inuti det är hit de är på väg jag måste gömma mig när jag kommer uppför trappan

äntligen dagsljus burken i min hand har svalnat pappa står kvar med yxan höjd himlen i yxan trumpeterna inte längre trumpeter ved, moln och änglars röster nu så ljusa att de inte hörs jag minns talgoxen

längre fram gror sättpotatisen i svarta lådor de uppvända trådarna bygger en lykta potatisen tänker försöker prata potatisen vill säga otroligt omöjligt allt är organiskt allt är konstgjort alla varor och material och mänskliga tankar intelligenta och idiotiska det rinner över ytorna, ingenting är bara inuti det är hit de är på väg jag måste gömma mig när jag kommer uppför trappan

äntligen dagsljus burken i min hand har svalnat pappa står kvar med yxan höjd himlen i yxan trumpeterna inte längre trumpeter ved, moln och änglars röster nu så ljusa att de inte hörs jag minns talgoxen

längre fram gror sättpotatisen i svarta lådor de uppvända trådarna bygger en lykta potatisen tänker försöker prata potatisen vill säga otroligt omöjligt allt är organiskt allt är konstgjort alla varor och material och mänskliga tankar intelligenta och idiotiska det rinner över ytorna, ingenting är bara inuti det är hit de är på väg jag måste gömma mig när jag kommer uppför trappan

äntligen dagsljus burken i min hand har svalnat pappa står kvar med yxan höjd himlen i yxan trumpeterna inte längre trumpeter ved, moln och änglars röster nu så ljusa att de inte hörs jag minns talgoxen

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus

det gungar och kränger en hel sommars varma solljus pressas in genom persiennen till ränder

i ett uppslaget skrivhäfte i en dammig grå evighet han håller sig på de smala solbelysta fälten och försöker skriva men kan inte forma de rätta snirklande bokstäverna kan inte hålla pennan hans händer är förvandlade till kniv och gaffel och kan inte förstå kan alls icke fatta bara med dessa klumpiga silverbestick rista skära hacka och hacka

papperet i tunna slamsor av ljus